

Recensie

C. Hope Flinchbaugh: Over de rivier (roman)

Uitgeverij Voorhoeve – Kampen, 2008 (www.kok.nl)

Deze roman raakt je hart als gelovige. Want er staat heel veel in waardoor je diep onder de indruk komt van het ongelofelijke lijden dat de gelovigen in China en in het bijzonder in Noord-Korea sinds vele jaren ondergaan. Een lijden waarvan wij ons geen voorstelling kunnen maken, in ons land dat al zolang vrijheid van religie kent (je vraagt je af: Hoe lang nog...?). De schrijfster heeft het lichamelijke leed door honger en ziekte, het psychische en emotionele leed door vervolging, door het opgejaagd-worden, door het uiteenvallen van gezinnen e.d. heel goed onder woorden gebracht.

Er kan geen twijfel over bestaan dat God een God van wonderen is, en dat Hij ook wonderlijk kan werken in omstandigheden waarin Zijn Woord niet bekend is. Maar als dat in een roman heel positief als een normale situatie wordt beschreven, zit er ook een heel gevaarlijke kant aan. Afwijkingen van Gods Woord worden in deze roman als normaal beschreven. We vinden een gevaarlijk mengsel van geloofsleven en van toewijding van een gelovige die het ongetwijfeld oprecht bedoeld én allerlei dwalingen in leer en praktijk:

De roman beschrijft hoe de Heer de Chinese zuster Mei Lin roept tot de dienst van evangelieprediking in het openbaar, waarbij zij (en de schrijfster blijkbaar ook) er van uitgaat dat de toezeggingen in Markus 16 onbepaald op onze tijd van toepassing zijn. Ze benadrukt overal waar ze komt dat het evangelie zónder wonderen en tekenen geen compleet geheel is (dat klopt ... voor het evangelie van het koninkrijk, maar niet zomaar voor het evangelie van genade dat in onze tijd gepredikt wordt).

Mei Lin voelt zich ook geroepen om rond te reizen, de gemeenten te onderwijzen en zelfs voorgangers leerstellig onderwijs te geven. Dat is in volslagen tegenspraak met Gods onderwijs voor de plaats van de vrouw in de Gemeente (zie 1 Korinthe 14:34-35) en Gods orde in schepping en zondeval (zie 1 Timotheüs 2:9-14).

We lezen voorbeelden waarbij gelovigen zich direct richten **tot** de Heilige Geest: 'Vraag de Heilige Geest dan om jullie te laten zien waar je heen moet gaan' (pag. 61) – een fenomeen waarnaar je tevergeefs zoekt in de Bijbel. Daar richten gelovigen zich **door de Geest** tot God de Vader en tot de Heer Jezus.

We vinden, zoals overal in de charismatische beweging, de praktijk waarbij gelovigen de hemel gebieden. 'Mei Lin had nog nooit zo'n krachtig gebed gehoord. Het leek wel of de bejaarde moeder Zhang de hemel een opdracht gaf in plaats van God te smeken om hulp' (pag. 67). Dat is een fundamentele dwaling, waarbij schepselen hun Schepper een bevel geven. De schrijfster zelf heeft deze dwaling goed onder woorden gebracht: 'een opdracht gaf...'

Over dromen en visioenen heb ik de dwalingen niet bijgehouden, maar verwijs graag naar het artikel van Christian Briem op deze site.

‘De hoofdstukken zijn gebaseerd op ware verhalen over mensen die naar de hemel zijn gegaan en zijn teruggekeerd om ons te vertellen wat ze hebben gezien. Persoonlijk ben ik in 1980 tijdens een bijna-doodervaring door de tunnel gegaan waar Jung Soon doorheen is gegaan’ (pag. 279). Dit staat in volslagen tegenspraak met de geschiedenis van de rijke man en de arme Lazarus in Lukas 16. Dat is geen gelijkenis, maar een waar gebeurd verhaal. Lees ook Ef. 4:10. Niemand heeft ooit God gezien (Joh. 1:18); God laat aan sterfelijk mensen niet de hemel of Zichzelf zien, al is het zeker waar dat gelovigen door genade en als troost een ‘voorproef’ van de hemel kunnen krijgen, zoals vaak op een sterfbed is gebeurd. Maar dat is iets anders dan ‘door de tunnel gaan’ en in de hemel komen, om hem vervolgens weer te verlaten.

Al met al vond ik het een triest verhaal – triest omdat gelovigen vreselijk moeten lijden om hun geloof te beleven. En nog triester omdat de tegenstander deze situatie van vervolging gebruikt om charismatische dwalingen in te brengen. De leer van Gods Woord is de gezonde leer, en je ontdekt door zo’n roman jammer genoeg opnieuw hoe ongezond de wijd verspreide charismatische dwalingen juist in die streken zijn.

Laten we meer met volharding bidden voor de verspreiding van de goede leer van Gods Woord over de hele wereld. En wat zulke romans betreft: ik kan het lezen ervan alleen maar dringend afraden. Je wordt langzaam maar zeker vergiftigd met charismatische dwalingen, en je onderscheidingsvermogen voor wat de gezonde leer en praktijk is neemt steeds meer af.

‘Ik vermaan u, *broeders*, geeft acht op hen die tweedracht en aanleidingen tot vallen verwekken tegen de leer die u geleerd hebt, en onttrekt u aan hen...’ (Rom. 16:17 vv.). Deze vermaning sluit zeker ook de *zusters* mee in, die zulke romans normaliter meer lezen dan broeders.